

Mezinárodní konference národních asociací kameramanů ICSC 2011

Pod záštitou Americké asociace kameramanů (ASC)

Někdy v únoru 2011 jsem se z časopisu American Cinematographer dozvěděl, že prezident ASC Michael Goi svolává schůzku reprezentantů národních asociací z celého světa na první mezinárodní konferenci tohoto druhu do Los Angeles. I když se mé nadšení nesetkalo s vřelým přijetím u členu prezidia AČK, přesto jsem si myslel, že je to přelomová schůzka, která bude velmi přínosná, a je nutné se jí účastnit. Vložil jsem proto vlastní finanční prostředky na reprezentaci AČK a vydal se do Hollywoodu.

ASC má krásný club house přímo v srdci Hollywoodu, pár metru za Kodak Theatre, kde se každoročně rozdávají ceny akademie Oscars. Budova prošla krásnou renovací a takový klub si zaslouží kameramani na celém světě. Bohužel, ne všichni mají dostatek peněz a někteří - jako my - nemají skoro žádné. Tato konference byla svolána z důvodu, že čelíme změně v našem oboru kameramana, a to díky velkým změnám v technologiích. My všichni musíme vědět, jakou roli kameraman hraje a jak je vnímán ostatními v tomto neustále se měnícím pracovním prostředí.

Ve své uvítací řeči prezident Americké asociace Michael Goi, ASC řekl, že důvodem pro svolání této konference je hlavně nalézt cestu pro zlepšení komunikace mezi národními asociacemi o technických a estetických problémech, které kameramany trápí celosvětově, a upozornit na důležitost našeho uměleckého přínosu v prostředí, kde je stále větší důraz kladen na počítačově tvořenou grafiku a počítačově upravované filmy. Zdůraznil, že z výsledku konference budou mít užitek kameramani i dlouho poté, co on již nebude prezidentem ASC.

První den

Při snídani jsem navázal kontakty s Simonem Rierou, NZSC z Nového Zélandu a s

dávným známým z FAMU Martimem Vianem z Portugalska. Autobusem jsme byli převezeni do Sony Pictures Studios, kde jsme se účastnili prezentace 3D technologií, které jsou momentálně k dispozici, dozvěděli jsme se, jaká jsou úskalí natáčení 3D včetně problematiky *storytellingu*, polarizace a jiných. Byla zde i praktická ukázka, kde bylo zajímavé sledovat různé "správné" nastavení 3D efektu, který deformuje prostor snímáný

kamerou a čeho se není třeba obávat. Slawomir Idzak pak v soukromém rozhovoru se mnou zpochybnil nutnost mít zrcadlo v cenně \$50 000, protože stačí to za \$50, které si

postavili v Polsku, a také je zbytečné honit se za rozlišením ve 3D tam, kde dle jeho názoru i pro kina zcela postačuje HD. Podělil se i o další zajímavé know-how z jeho posledního 3D velkofilmu v Polsku.

Poté jsme šli na utajenou projekci testované nové kamery od Sony a to F65, což je 4K kamera s novým Bayern patternem v 8K ukládající na paměťové karty velikosti iPhone s kapacitou 1TB v RAW cca 10 minut. Více psal v technických novinkách již Doc. Myslík z NAB. Výsledný obraz, jenž nám ukázali na digitální projekci 4K, byl nesmírně čistý a i při zvětšení o 900% bez artefaktů. Dynamický rozsah je cca 20 clon. Obrázky z nočního LA bez dosvětlení s objektivem 1.4 byli naprosto čisté i v tmavých partiích a neony, které přesvítují noční ulice, se daly krásně stáhnout do dobré expozice. Autorem testu byl americký kameraman a člen technologické komise Curtis Clark, ASC, který spolupracoval na vývoji této kamery se Sony po celý minulý rok. Kamera pak byla k osahání, bohužel pouze jako mockup verze. I přesto je to kompaktní kamera velikosti těla Arriflex nebo Milénium. Díky záznamu na SSD karty od ní nevede klubko drátů jako z elektrárny.

Po návratu do ASC Club Housu byla panelová diskuze na téma "Jak zlepšit komunikaci mezi kameramany a jejich asociacemi". Po návrzích o zřízení mezinárodní asociace byla zmíněna organizace IMAGO, jež sdružovala 20 z 22 přítomných asociací. Při konverzaci Nigela Walterse, prezidenta IMAGA, s korejskými představiteli se dohodlo, že korejská organizace kameramanů se připojí k IMAGu letos v Paříži. Já jsem přednesl návrh, který jsem se snažil prosadit již v AČK před dvěma lety, o nutnosti vytvořit fórum na internetu, kde se budou národní asociace, ale hlavně jejich členové, potkávat a budou mít možnost diskutovat o problémech a vyměňovat si informace, které jsou důležité pro jejich práci a region. Tento návrh v Los Angeles nebyl smeten ze stolu, ale naopak vřele přijat všemi zástupci a v současné době pracuji s presidentem IMAGO a s dalšími představiteli na jeho podobě. Doufejme, že oficiální uzavřená platforma pro členy národních asociací bude brzy otevřena pod záštitou IMAGO a ASC. Pro zlepšení dosažitelnosti mezi

kameramany jsem podal také další návrh: členové národních asociací budou při práci v zahraničí kontaktovat lokální asociace ze země, do níž jedou pracovat. To umožní lokálním kameramanům, členům asociace, setkat se s významnými kameramany na krátkých besedách během jejich pracovní stáže a taktéž umožní posílit národní asociace v daném místě. Michael Goi přislíbil prosazení tohoto mema mezi členy ASC.

Důležitým opakovaným bodem k mé potěše bylo také, že asociace se musí více otevřít veřejnosti, jak odborné tak laické, protože i mnoho producentů ztrácí pojem o tom, jak důležitá profese kameramana je, co vlastně dělá, a proč je pro producenta důležité mít kvalitního kameramana, který zaručí dobrou uměleckou a technickou kvalitu a následně prodejnost díla v distribuci. Musím konstatovat, že o to se snažím již dva roky v naší asociaci, kde jsem několikrát podal návrh na zlepšení webu, který v současné situaci je jediným médiem, které AČK reprezentuje na veřejnosti a to dle mého názoru nedůstojně. Taktéž jsem žádal o změnu loga, jež by po svém rozšíření mohlo zvednout povědomí o naší organizaci. Ne nadarmo se říká, že je důležitý vývěsní štít. Je třeba také zmínit vnitřní restrukturalizaci AČK, kde je třeba lépe rozdělit úlohy a zefektivnit tak její práci, aby hlavní gro neleželo jen na funkci prezidenta, jak tomu v současné době je. Jinou reflexí je trošku

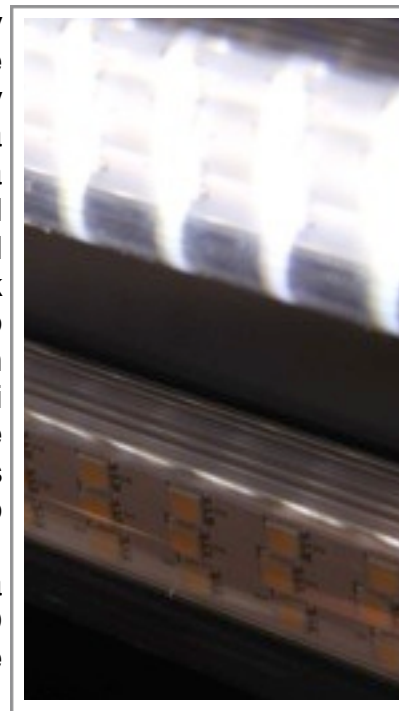
pravidelnější update webu. Bohužel, zájem mladší generace o AČK je mizivý, protože mají pocit, že jim nemůže nic nabídnout. Může, ale je třeba radikálně změnit formu nabízení a tím jejich zájem přilákat.

Druhý den

Po snídani v zahradě před ASC jsme se rozjeli do Universal Studios, kde na nás čekala přednáška o Virtual Cinematography. Byl nám představen systém Universal Studios Virtual Set No. 1, který je prvním stálým pracovištěm virtuálního natáčení v Hollywoodu. Jedná se o velký zvukový ateliér, jehož strop je poset registračními terči a celý je obklopen klíčovací zelenou. Celé počítačové zázemí je

integrováno a náhled virtuálního prostředí je tak zobrazován v reálném čase. K nahlédnutí byl i systém SimulCam, který se používal například na filmu Avatar, kde se jedná o takový joystick, na kterém si můžete navolit virtuální kameru a na monitoru uprostřed se vám zobrazuje v reálném čase scéna generovaná počítačem virtuálně před vámi. Tlačítka pod palcem můžete pak volit různá nastavení, jako například výšku kamery od země nebo její ohniskovou vzdálenost a tak dále. My kameramané z menších států jako je Portugalsko nebo Nový Zéland jsme neviděli praktické využití v našich projektech a daleko víc nás zajímal systém osvětlení na bázi KinoFlo, kde byly trubice z LED. Zajímavý fenomén se rozmáhá v USA, kde herci stále více a více chtějí pracovat s kameramanem, který je bude svítit pomocí LED lamp. Má to prostý důvod v jejich téměř nulovém termálním vyřazování, tudíž na place není takové vedro, herci se v make-upu a kostýmech tolik nepotí a hraje se jim lépe. Problematikou LED je samozřejmě jejich barevná věrnost, se kterou jsme se ale blíže seznámili až další den.

Po návratu do club housu nás čekala vášnivá diskuze s asociací umělců v Pre-Vizualizaci. Pre-Viz, zkráceně, nám ukázali, jak se vizuální předpříprava vyvíjela a kam až pokročila. Zajímavou informací bylo, že poslední filmy, které jsou vizuálně a trikově náročné, jako např. Star Trek J. J. Abramse nebo Iron Man 2, byly celé, to jest 90%, storyboardovány a pak z těchto návrhů udělány animatiky. O takové důsledné přípravě, rozboru každého záběru a rozestavení více kamer se nám u nás může leda zdát. Vzniklo však drobné nepochopení úlohy Pre-Viz jako pomocníka kameramana a strhla se vášnivá debata, kdo tedy určuje záběrování obrazu a jak moc práce Pre-Viz artistů ovlivňuje výsledný obraz. Obzvlášť prezidentka francouzské asociace kameramanů Caroline Champetier se do zástupců Pre-Viz vášnivě pustila. V místnosti bylo mnoho kameramanů, kteří se stavem Pre-Viz v současné době cítili ohroženi.

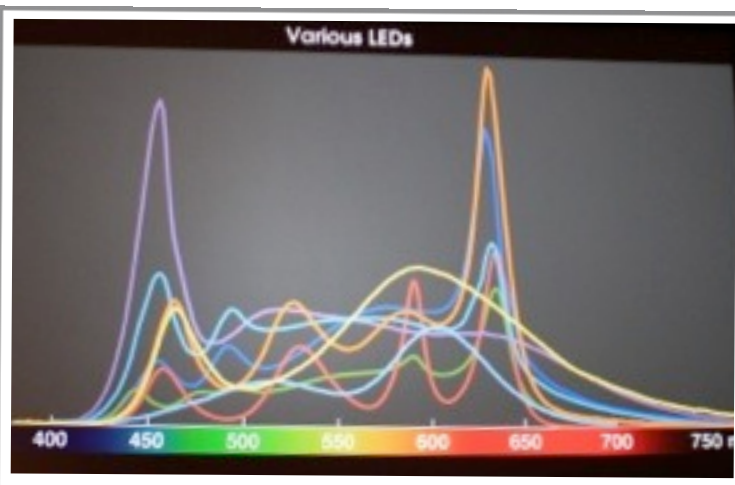

Poté se vedla diskuze na téma KDO JE AUTOREM OBRAZU. Pod vedením Caroline Champetier, AFC a Denisem Lenoir, ASC, AFC. Všichni delegáti byli vyzváni, aby přednesli, jaké je postavení kameramanů v jejich zemi jako autorů AVD. Situace se zde paradoxně obrátila a v tomto postavení všechny velké a bohaté asociace, jako je ASC, BSC, ACS (Australská) a AFC byly na tom zdaleka hůře než všechny post-komunistické země. Nejlepší situace a postavení je ve Skandinávii a překvapivě i v Polsku, kde dokonce Google, respektive YouTube Polsko, odvádí kameramanům desátek z reklamy na portálu YouTube, protože kameramani přece

vytvářejí obsah těchto stránek, ať už jsou či nejsou členy asociací. Bylo by třeba tyto možnosti projednat i v AČK. Překvapila mě odborářská Francie, kde jsem myslel, že budou ideální podmínky, ale opak je pravdou a Francouzi kdysi vyměnili autorství obrazu za sociální jistoty a důchod. Poté, co jsem přednesl, že u nás je kameraman chráněn zákonem autorským, i kdyby nepodepsal smlouvu, konstatoval Michael Goi, ASC, že by rád žil v České Republice. Není však všechno zlato co se třpytí, ani v ASC ani v AČK, jak všichni víme.

Třetí den

Po bohaté snídani v Club Housu jsme se vydali do AMPAS neboli Academy Of Motion Pictures And Science, konkrétně do Pickford Centre. Budova obsahuje 286 místné 4K kino pojmenované po kameramanu ASC Linwood Dunnovi, filmový archiv, technologický a výzkumný tým a mnoho dalších. Přednášky byly velmi zajímavé, tématem bylo Solid State Lighting, tedy Zdroje světla LED. Přednáška byla nesmírně bohatá na informace, naštěstí je celá k dispozici na internetu, takže kdo má zájem a vládne dobrou angličtinou, doporučuji její shlédnutí <http://www.oscars.org/science-technology/council/projects/ssl/index.html>. Všechna videa jsou vlevo. Byly také přineseny testované lampy, které si člověk mohl osahat a porovnat. Nebylo však sděleno, který výrobce dle testů dosáhl nejlepšího barevného podání. Naštěstí jsem narazil na skvělého zaměstnance AMPAS, který po drobném pomrkávání ukázal na tu, která papírově vyhrála. Byla to lampa od společnosti PRG, tedy ne Arri ani Mole-Richardson. Pokud chcete opravdu porozumět problematice barevnosti zdrojů LED, doporučuji již zmiňovaný rozsáhlý materiál a videa s ukázkami a komentáři od předních kameramanů.

Dalším bodem programu byla Digitalní Archivace, kterou, musím se přiznat, jsem lehce prospal, protože kromě zjištění, že velká studia jako Sony a Paramount investují nemalé částky do archivace filmu, a každé studio má svůj obrovský archiv, nic nového nepřinesla. Archivace je problém a neexistuje na něj zatím uspokojivé řešení. V rozpočtu amerických velkofilmů to problém není, každé studio má svoji divizi archivace, kde se uskladňují filmy rozložené do tří složkových pásů filmu, zálohují se na digitální pásy a na hardisky. Zmínila se problematika postupu nových technologií a jejich zrychlování. Tedy i problematika, že pět let staré hard disky nemusí nikdo v budoucnu přehrát. Víme to z formátu U-Matic, VHS a dalších, které rapidně upadají. To samé se bude dít i v těch špičkových zařízeních, nehledě na to, že se jejich životnost zkracuje. Hledá se řešení na stovky let, ne na desítky. Tristní situace je například v Indii, která produkuje nejvíce filmů na světě. Je ale sužována velkým počtem pirátů a tudíž je pro indické producenty

nevýhodné filmy jakkoliv archivovat. Pro představu: 90% roční produkce Indie mizí v propadlišti dějin a nearchivuje se. Je možné, že podobné řešení začne postihovat i malé státy jako jsme my. A nejen stát, ale i individuální archivace je problém. Kolik filmů, které jsou kvalitní, se vyrobí v nezávislých produkcích, které čítají několik málo lidí? Mnoho takto udělaných děl pak končí v krabicích v garáži, ve skříních apod.

Na programu byl také IMAGE INTERCHANGE FRAMEWORK, tedy Systém sdílení obrazu, který se snaží zavést AMPAS. Jde o problematiku toho, že pokud něco natočíte na digitální formát, ale i na filmový, po jeho skenování a přinesení do postprodukce má každý postprodukční house své vlastní metody, jak s obrazem nakládat. AMPAS se svým systémem ACES snaží

eliminovat tyto rozdílné technické přístupy a nechat jen uměleckou stránku úpravy obrazu. Ukázky z televizního seriálu, který dělal Richard Curas, ASC a Francis Kenny, ASC byly slibnou ukázkou budoucnosti tohoto systému. V kině také byly kromě 4K plátna k dispozici nové monitory od Dolby, které měly větší dynamický rozsah než projektor 4K. Jejich dynamický rozsah byl neuvěřitelný a všechny v místnosti nadchl, jednalo se až o poměr 1:125! Zajímavý požadavek vzneslo na přítomné kameramany AMPAS, aby se vyvarovali používání tabulky MacBeth kvůli jejímu omezenému tříbarevnému systému v printu. AMPAS nepovažuje tuto tabulku jako dostatečně kvalitní standard.

Petr James ASC, ACS poté otevřel diskuzi BARVENÍ. Mnoho kameramanů na západě je odstaveno z procesu barvení. Vilmosz Zsigmond, ASC se postavil za výzvu pro ráznější postavení k tomuto problému. Byli jsme ale nejspíš již všichni příliš unaveni a proto se k žádnému konsensu nedošlo.

Čtvrtý den

Frederic Goodrich, ASC zastupoval tento den Michaela Goie, ASC, který musel odcestovat do SF na natáčení. Připravoval se výstup z konference, neboli Mission Statement. Její finální podobu přikládám k této zprávě. Na hrubo byla načrtnuta již na konferenci, ale její výsledná podoba se rodila dlouhé dva měsíce. Poté jsme odjeli na prohlídku Panavision a Mole-Richardson. V Panavisionu jsme se dozvěděli, že chystají svojí vlastní digitální kameru, odpověď na Sony F65, Arri Alexu a na RED Epic. Máme se snad na co těšit od této renomované společnosti, jejíž postavení na západě je daleko lepší než u nás a je u nás neprávem opomíjeno. Zpropagoval jsem také filmový festival Kamera Oko v Ostravě, který AČK zaštiťuje, a všichni účastníci dostali plakátek.

Pak již jsme dostali několik upomínkových předmětů, já jsem byl oceněn pravým hollywoodským Oscarem, protože jsem v kritické chvíli odjezdu autobusu upozornil, že chybí kameraman z Francie i s členem jihoafrické asociace, a proto jsem dostal toto významné ocenění.

Závěr

Spolu s Nigelem Waltersem z IMAGO jsme žádali větší spolupráci s ASC, protože ona je mamutí organizace, oproti všem ostatním. Dále bylo usneseno nutnost seznamu kameramanů, kteří jsou ochotni předvádět Masterclasses po celém světě. Tuto zásadní věc jsem postrádal při koordinaci s festivalem Kamera Oko.

Na žádost Haskella Wexlera, ASC jsem přímo na místě konference založil stránku ICSC 2011 na Facebooku, kam se ihned přihlásilo mnoho členů z různých zemí. Francie však měla s tímto krokem problém, cítila, jakoby ztratila kontrolu, poté se to ale snad všechno vysvětlilo.

Závěrem snad co řekl Slawomir Idziak, PSC:

"My u tohoto stolu jsme ti, kteří něco mohou změnit a neměli bychom to čekat od jiných"

A já říkám: není nač čekat, asociace se musí začít měnit teď.

Martin Preiss, ACK